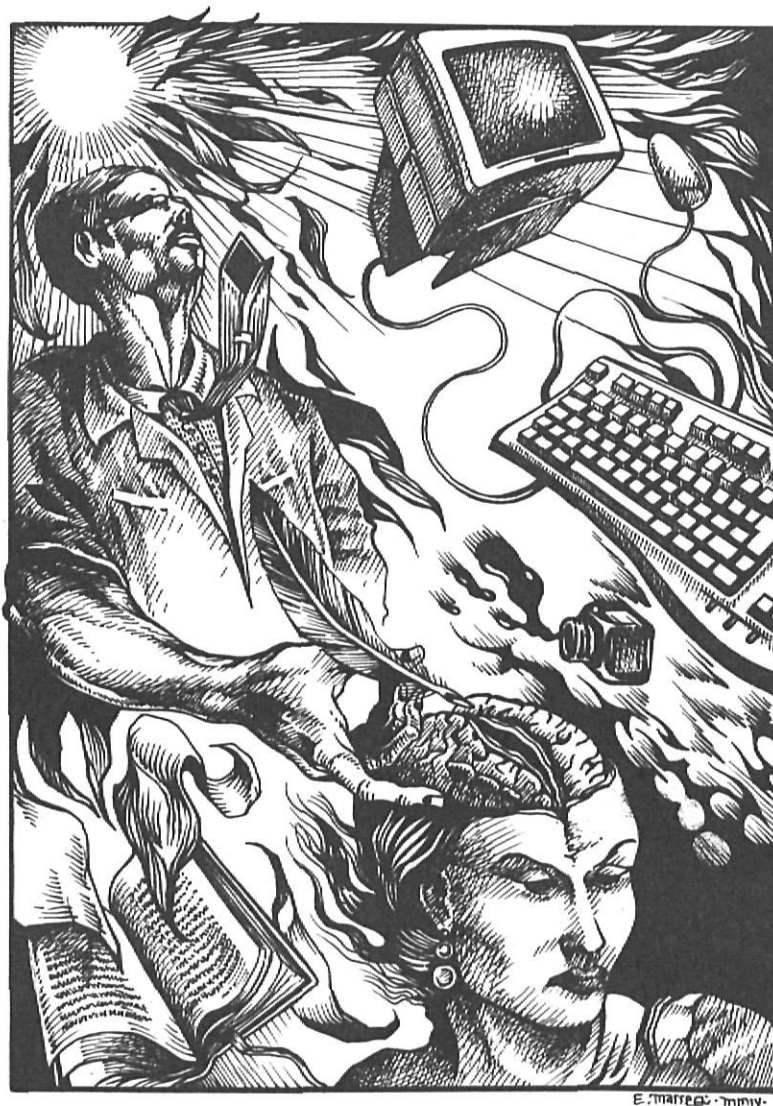

L'escriptura va esdevenir, tot seguit, un mitjà per provar de conèixer-se, una finestra oberta al món, una companyia en la solitud necessària per escriure. I, poc després, una manera més d'intentar conèixer els altres i tractar d'entendre el món. Ara, quan escric, ho faig perquè em cal fer-ho. Per viure. No des d'un punt de vista material —sentiria que perdo llibertat si arribés a poder viure de l'escriptura—. Tampoc per un desig d'eternitat. Només per fer més agradable el fet de viure.

Dicotomia i dualitat

J.A. Oriol Dauder

No és el mateix dicotomia que dualitat. La primera apunta a tallar en dues parts, separa, col·loca un penya-segat entre dos móns; la segona integra dues parts que conviuen en una unitat. En la dualitat hi ha dialèctica; en la dicotomia, no. L'home (el baró i la dona) és igual, no dicotòmic. I malgrat que en els nostres dies, de legítimes reivindicacions feministes, no està de moda parlar de les diferències entre els sexes (per bé que jo només em refereixo als sexes de l'esperit), i amb el risc de poder ser mal interpretat, m'hi atreviré. En l'ésser humà hi ha dues formes de pensament diferents: l'una és el pensament lògic, científic, apol·lini i preferentment baronívol; l'altra és el pensament màgic, artístic, dionisiac i preferentment feminal. És per aquest motiu que no m'acaba de convèncer la distinció entre «escriure en femení» i «escriure en masculí» (els termes *masculí* i *femení* només són categories gramaticals, més pròpies dels vocables que no pas dels homes). Perquè, per a mi, l'escriptura que vol ser art i l'ofici d'escriure, sigui quin sigui el seu faedor, és sempre feminal. Un poema de Camer i un altre d'Emily Dickinson no són, respectivament, poesia baronívola o feminal pel fet que el sexe biològic dels seus autors sigui diferent. La poesia, quan té misteri, la faci qui la faci, és sempre feminal, perquè el misteri pertany al sentit màgic de la vida. De la mateixa manera, un tractat sobre mecànica quàntica és sempre

baronívol, el firmi qui el firmi. Tampoc ni l'amor ni la solitud no són iguals en els homes que en les dones. Hi ha una solitud humana substancialment feminal, pròpia de la dona, i una soledat qualitativament baronívola. La soledat radical és solitud, unicitat. Hi ha solituds de... amb... entre... sense... en... envers... davant de... I això ho saben molt bé les escriptores i els escriptors perquè sempre treballen en solitari. D'aquí ve allò de la «cambra pròpia».

Tocant a les motivacions que m'han empès i m'empenyen a escriure, no tinc gaire clar d'on neixen, on se situen i des d'on m'impulsen. El que sí que tinc molt assumit és que no he escrit mai pensant ni en els lectors ni en els editors ni per comunicar res a ningú ni, molt menys, perquè siguin publicats o no els meus papers. Tot això no m'interessa gaire. M'inclinaria a creure que, en la meua dualitat de pensament, un dels meus «jos» em dicta la pulsio, em convulsa, em regira la ment, mentre que l'altre fa de notari, enregistra, jutja, ordena, grava i imprimeix els resultats.